

Máxima en 1001 vrouwen

Twee motoragenten, vier Audi's.

In de eerste zat Máxima, met haar persoonlijk adviseur Pien Zaaijer. Ze arriveerden exact op tijd aan de Amsterdamse Oude Turfmarkt, wat gezien het Amsterdamse verkeer best knap was; misschien hadden ze ergens staan wachten.

De zon scheen, naar het leek, voor het eerst werkelijk uitbundig; zo uitbundig dat zich al voor haar aankomst een zekere lacherigheid over de wachtenden - de fotografen, de medewerkers van het instituut van Bijzondere Collecties, de agenten en de beveiligers - had gelegd.

Máxima deed wat van haar verwacht kon worden: uitstappen en meelachen.

De lach is deel van haar charisma, hij komt als vanzelf, ze hoeft er geen moeite voor te doen.

Ze kwam de tentoonstelling '1001 vrouwen uit de Nederlandse geschiedenis' bezoeken, die was ingericht bij de verschijning van het gelijknamige boek van de historica Els Kloek. En ze kwam een vel postzegels in ontvangst nemen, zegels met portretten van vrouwen.

Máxima is haar laatste maand als prinses ingegaan, straks heeft ze een iets zwaardere kroon te torsen. Het vooruitzicht leek haar niet te deren. Binnen het instituut werd ze kort toegesproken door Louise

Gunning, voorzitter van het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam en door een lid van de raad van bestuur van Post.nl (vanwege de zegels), die haar een ingelijst vel overhandigde. Ze nam het lachend in ontvangst.

Els Kloek was er, net als de ontwerpster van haar boek en de tentoonstelling, Irma Boom, en ook André van Es, wethouder en locoburgemeester. Dezelfde Van Es die ook een rol speelde bij de inburgering van Máxima Zorreguietta. Er was tussen beide vrouwen een zekere intimiteit gegroeid, zo leek het, toen ze even later over de tentoonstelling liepen. Die is klein en over enkele zaaltjes verspreid; de fotograferende pers mocht zich alleen kort in het laatste zaaltje ophouden.

Daar posteerden Kloek, Boom en Van Es zich even met Máxima voor een tabel aan de wand waarin de eerste vrouwen in verschillende beroepen werden opgesomd. Alleen bleef één functie, die van minister-president, nog oningevuld. Er werd wat gelachen, zoals er veel gelachen werd, met veel ontblote tanden, toen Máxima even haar arm om André van Es d'r schouder legde. Er lag iets prikkelends in de suggestie.

Maar toen waren de fotografen al naar buiten gedrongen. Máxima bekeek nog enkele afbeeldingen en pakte het boek vast dat ze had gekregen. Het schitterende, vuistdikke '1001 vrouwen' in de luxe editie, dat wil zeggen, voorzien van een koord, zodat je het als handtas kon dragen. Ze draaide zich om naar de man die toevallig in haar buurt stond, de verslaggever van Trouw, en zei strijdbaar: 'Met zo'n handtas kun je goed meppen!' De verslaggever moet even bête gekeken hebben en zij lichtte toe: 'Ja dat deden oude vrouwen, ze mepten met hun tas'.

Later, er werd een glas geschonken, stonden ze bij elkaar, de vrouwen, en het lachen ging voort. Van Es, Kloek, Boom. En Máxima. Er ging veel kracht uit van dat lachen.